

SUD BOSNE I HERCEGOVINE

СУД БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ

SUD BOSNE I HERCEGOVINE

Predmet br.: X-KRŽ-07/480

Datum donošenja: 22.04.2009. godine

otpremanja: 17.07.2009.godine

Vijeće u sastavu: sudija Tihomir Lukes, predsjedavajući
sudija John Fields
sudija Hilmo Vučinić

TUŽILAŠTVO BOSNE I HERCEGOVINE

protiv

MARKA ŠKROBIĆA

PRESUDA PO ŽALBI

Tužilac Tužilaštva Bosne i Hercegovine:

g. Milorad Barašin

Branioци podnosioca žalbe Marka Škrobića:

gđa Branka Praljak i g. Nikica Gržić

SADRŽAJ

P R E S U D A	3
I. TOK POSTUPKA	4
A. Presuda	4
B. Žalbe	4
II. STANDARDI ZA ODLUČIVANJE PO ŽALBI	5
A. Povreda procesnog prava	5
B. Pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje	6
III. PRVI ŽALBENI OSNOV ODBRANE : POVREDE KRIVIČNOG POSTUPKA	6
A. Prvi podosnov: Nedovoljni razlozi i obrazloženje za smrt Stojka Glamočaka	6
B. Drugi podosnov: Namjera	8
IV. DRUGI ŽALBENI OSNOV ODBRANE: PRIMJENA MATERIJALNOG PRAVA	10
V. TREĆI ŽALBENI OSNOV ODBRANE: IDENTITET POČINIOCA	11
A. Prvi podosnov: Boro Glamočak	11
B. Drugi podosnov: Stana Glamočak	15
C. Treći podosnov: Ivo Marić	20
D. Četvrti podosnov: Motivi svjedoka optužbe	21
E. Peti podosnov: Alibi optuženog	22
VI. ČETVRTI OSNOV ZA ŽALBU ODBRANE: UZROK SMRTI	24
VII. PETI ŽALBENI OSNOV ODBRANE: ODLUKA O KAZNI	25
VIII. ODLUKA O ŽALBAMA	27

Broj: X-KRŽ-07/480
Sarajevo, 22.04.2009. godine

U IME BOSNE I HERCEGOVINE!

Sud Bosne i Hercegovine, Odjel I za ratne zločine, u vijeću Apelacionog odjeljenja sastavljenom od sudije Tihomira Lukesa, kao predsjednika vijeća, te sudija Johna Fieldsa i Hilme Vučinića kao članova vijeća, uz učešće pravnog saradnika Medine Hababeh u svojstvu zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog Marka Škrobića, zbog krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 173. stav 1. tačka c) Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (KZ BiH), u vezi sa članom 180. stav 1. KZ BiH, odlučujući po žalbama branilaca optuženog Marka Škrobića, advokata Branke Praljak i Nikice Gržića, te tužioca Tužilaštva BiH, Milorada Barašina, izjavljenim protiv presude Suda Bosne i Hercegovine broj X-KR-07/480 od 22.10. 2008. godine, na sjednici vijeća održanoj u prisustvu optuženog, branilaca optuženog, advokata Branke Praljak i Nikice Gržića i tužioca Tužilaštva BiH, Dubravka Čampare, dana 22.04. 2009. godine donio je sljedeću:

P R E S U D U

I Žalba tužioca Tužilaštva BiH se odbija kao neosnovana.

II Žalba branilaca optuženog Marka Škrobića se djelimično uvažava. Presuda Suda Bosne i Hercegovine broj X-KR/07/480 od 22. 10. 2008. godine se **preinačava u dijelu odluke o kazni** na način da se optuženi Marko Škrobić za izvršeno krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 173. stav 1. tačka c) Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (KZ BiH), u vezi sa članom 180. stav 1. KZ BiH, na osnovu člana 49. i 50. KZ BiH **osuđuje na kaznu zatvora u trajanju od devet (9) godina.**

III U ostalom dijelu prvostepena presuda se potvrđuje.

OBRAZLOŽENJE

I. TOK POSTUPKA

A. Presuda

1. Presudom Suda Bosne i Hercegovine X-KR-07/480 od 22.10.2008. godine, optuženi Marko Škrobić je osuđen za krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 173. stav 1. tačka c) Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, u vezi sa članom 180. stav 1. KZ BiH.

2. Pretresno vijeće je prema članu 285. Zakona o krivičnom postupku BiH (ZKP BiH) i članovima 39., 42. i 48. KZ BiH osudilo optuženog Marka Škrobića na kaznu od deset (10) godina zatvora. Vrijeme koje je optuženi proveo u pritvoru od 19.12.2007. godine do 06.02.2008. godine uračunato je u kaznu zatvora prema članu 56. KZ BiH. Prema članu 185. i članu 188. stav 1. ZKP BiH, optuženom je naredeno da plati troškove krivičnog postupka u iznosu od 3.610 KM.

B. Žalbe

3. Branioци optuženog Marka Škrobića, Branka Praljak i Nikica Gržić izjavili su žalbu protiv presude sa prijedlogom da žalbeno vijeće žalbu uvaži, osporenu presudu preinači i optuženog Marka Škrobića oslobodi optužbi, ili da osporenu presudu ukine i pred žalbenim vijećem zakaže novo suđenje iz sljedećih razloga:

- 1) bitnih povreda odredbi krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k. ZKP BiH;
- 2) povrede krivičnog zakona iz člana 298. ZKP BiH.
- 3) pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja iz člana 299. ZKP BiH;

4. Tužilac Tužilaštva BiH, Milorad Barašin, izjavio je žalbu protiv presude zbog odluke o krivičnoj sankciji po članu 300. ZKP BiH, te predložio da se osporena presuda preinači i odredi kazna zatvora u trajanju dužem od 10 godina.

5. Žalbeno vijeće je prema članu 304. ZKP BiH, održalo sjednicu dana 22.04.2009. godine. Odbrana i tužilac su usmeno obrazložili svoje žalbe i u potpunosti ostali pri svojim pisanim argumentima i prijedlozima.

6. Žalbeno vijeće je preispitavši presudu pretresnog vijeća u okviru žalbenih navoda Odbrane i Tužilaštva, te imajući u vidu odredbu člana 308. ZKP BiH donijelo odluku kao u izreci presude iz sljedećih razloga.

II. STANDARDI ZA ODLUČIVANJE PO ŽALBI

7. Glavni razlozi za žalbu prema ZKP BiH su: 1) povrede procesnog prava (član 297.); 2) povrede materijalnog prava (član 298.); 3) pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje (član 299.); i 4) pogrešna odluka o krivičnopravnoj sankciji (član 300.).

A. Povreda procesnog prava

8. U skladu sa članom 297. ZKP BiH, podnosilac žalbe može uložiti žalbu na presudu zbog: 1) procesnih grešaka i 2) formalnih grešaka u presudi.

9. Žalbeno vijeće će ispitati svaku žalbu zbog navodne apsolutne procesne greške *de novo*, pošto se takvim navodima pokreće pravno pitanje. Žalbeno vijeće će presudu ukinuti zbog apsolutne procesne greške samo ako ta greška presudu čini nepravilnom.

10. Žalbeno vijeće će ispitati svaku žalbu zbog navodne relativne procesne greške *de novo*, pošto se takvim navodima pokreće pravno pitanje. Žalbeno vijeće će presudu ukinuti zbog relativne procesne greške samo ako ta greška presudu čini nepravilnom.

11. Što se tiče tvrdnje da je procesna greška mogla imati negativan uticaj na donošenje zakonite i pravilne presude, nije dovoljno da podnosilac žalbe jednostavno tvrdi da se procesna greška *hipotetički* mogla negativno odraziti na donošenje zakonite i pravilne presude, već će žalbeno vijeće zaključiti da je došlo do procesne greške samo ako podnosilac žalbe pokaže da se nedvojbeno može zaključiti da navodna greška jeste negativno uticala na donošenje zakonite i pravilne presude. Naime, kada je uvjereno da je donesena zakonita i pravilna presuda, bez obzira na procesnu grešku, žalbeno vijeće će zaključiti da presuda nije nepravilna.

12. Žalbeno vijeće će ispitati svaku žalbu na osnovu bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) ZKP BiH na osnovu *prima facie* analize presude. Odnosno, žalbeno vijeće će ispitati da li je presuda nerazumljiva, protivrječna sama sebi ili razlozima presude, ili uopšte ne sadrži razloge, ili u njoj nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama.¹ U sklopu ovog preispitivanja, žalbeno vijeće neće razmatrati da li je prvostepeno vijeće napravilo činjeničnu grešku ili materijalnu povredu zakona, već će samo utvrditi da li presuda formalno sadrži sve potrebne elemente jedne dobro obrazložene i razumljive presude.

13. Podnosilac žalbe mora nedvojbeno ukazati da navodna formalna greška čini presudu nepravilnom. Manja formalna greška ili formalna greška koja ne sprečava žalbeno vijeće da potvrdi zaključke i obrazloženje prvostepenog vijeća, za posljedicu neće imati ukidanje presude.

¹ *Vidi uopšteno*, drugostepena presuda u predmetu protiv Mirka Todorovića i Miloša Radića broj: X-KRŽ-07/382 (Sud BiH) od 23.1.2009. godine, paragraf 27-34, 55-58, 60-65, 69-72, i 73-75; drugostepena presuda u predmetu protiv Nenada Tanaskovića broj: X-KRŽ-06/165 (Sud BiH) od 26.3.2008. godine, paragraf 7-9.

B. Pogrešno ili nepotpuno utvrđeno činjenično stanje

14. Standard koji žalbeno vijeće treba primijeniti prilikom preispitivanja navodno pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja jeste osnovanost.² Žalbeno vijeće će prilikom razmatranja navodno pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja utvrditi da li bi jedan objektivan sud koji presuđuje u činjeničnim pitanjima utvrdio pobijano činjenično stanje. Žalbeno vijeće će vlastitim nalazom zamijeniti utvrđenje prvostepenog vijeća samo ako jedan objektivan sud koji presuđuje u činjeničnim pitanjima ne bi utvrdio činjenično stanje koje se osporava žalbom.

15. Prilikom utvrđivanja da li je zaključak prvostepenog vijeća bio opravdan, žalbeno vijeće će imati na umu da se ne treba olako upuštati u narušavanje činjeničnog stanja koje je utvrdilo prvostepeno vijeće. Žalbeno vijeće ima na umu opšte načelo da je prvenstveno zadatak prvostepenog vijeća da sasluša, provjeri i ocijeni dokaze izvedene na glavnom pretresu. Stoga, žalbeno vijeće mora iskazati određeno uvažavanje u pogledu činjeničnog stanja koje je utvrdilo prvostepeno vijeće. Žalbeno vijeće može vlastitim nalazom zamijeniti utvrđenje prvostepenog vijeća samo kada dokazi na koje se oslanjalo prvostepeno vijeće ne bi mogli biti prihvaćeni od strane bilo kojeg objektivnog suda ili kada je ocjena dokaza „potpuno pogrešna“.

III. PRVI ŽALBENI OSNOV ODBRANE : POVREDE KRIVIČNOG POSTUPKA

A. Prvi podosnov: Nedovoljni razlozi i obrazloženje za smrt Stojka Glamočaka

16. Odbrana podnosioca žalbe Marka Škrobića tvrdi da u presudi nisu navedeni razlozi za zaključak da je optuženi Marko Škrobić ispalio hitac iz svog pištolja u grudi Glamočak Stojka, te da je metak zaista pogodio Stojka Glamočaka i bio uzrok njegove smrti. Odbrana dalje navodi da ovaj propust predstavlja bitnu povredu odredbi krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k. ZKP BiH.

17. Tužilac je općenito odgovorio da je žalba neosnovana te da je presuda zakonita i pravilna.

18. Zaključivši da je zločin naveden u optužnici, to jeste ubistvo Glamočak Stojka, dokazan van svake razumne sumnje, pretresno vijeće je zaključilo:

Nije sporno da je jedan od preostalih vojnika koji su ostali sa drugim članovima obitelji Glamočak, prišao Glamočak Stojki, uhvatio ga za grudi i

² *Vidi ucpšteno*, drugostepena presuda u predmetu protiv Todorovića i Radića, paragraf 85-89; drugostepena presuda u predmetu protiv Tanaskovića, paragraph 4-5.

ispalio hitac direktno u grudi, nakon čega je Stojko Glamočak pao i nakon čega je nastupila njegova smrt³.

19. Pretresno vijeće je dalje zaključilo da je taj vojnik bio optuženi Škrobić Marko.

20. U pogledu iskaza svjedoka Stane Glamočak, pretresno vijeće je utvrdilo:

Što se tiče samog čina ubistva Glamočak Stojka, Stana Glamočak je neposredni očevidac ubistva. Ona je vidjela da je osoba koja se predstavila kao komšija Marko uhvatio Glamočak Stojka za grudi te ispalio jedan hitac u njegove grudi nakon čega je nastupila trenutna smrt Glamočak Stojka.

[...] U svim poduzetim radnjama tokom istrage ona je uvijek prepoznavala optuženog. [...] Međutim treba naglasiti da ova svjedokinja iako u trenutku samog događaja nije znala prezime optuženog, ona je prilikom ispitivanja u Okružnom Tužilaštvu u Banja Luci prepoznala njegov lik na fotografiji, kao osobu koja je ubila njenog svekra.⁴

21. U pogledu iskaza ovog svjedoka, pretresno vijeće je dalje zaključilo:

Iako je bila nesigurna prilikom prvog svjedočenja, svjedokinja je prilikom drugog svjedočenja bila izričita i jasna da je upravo optuženi, Škrobić Marko, počinio ubistvo Glamočak Stojka.⁵

22. U pogledu iskaza svjedoka Bore Glamočaka, pretresno vijeće je utvrdilo:

Svjedok Boro Glamočak je izjavio da, iako nije direktno vidio ubistvo svog oca, kada mu je supruga rekla da je ubistvo počinila ista osoba koja se predstavila kao komšija Marko, odmah znao o kojem Marku se radi i njoj rekao da je to Marko Orin. Ora je ime majke optuženog. Obzirom da se radi o malom mjestu, području na kojem se svi stanovnici međusobno poznaju, raspoznavanje osobe po imenu roditelja može biti dovoljna da se zaključi o kojoj se osobi radi.⁶

23. Prilikom ocjenjivanja vjerodostojnosti iskaza ovih svjedoka, pretresno vijeće je zaključilo:

³ Presuda, strana 22.

⁴ Presuda, strana 22.

⁵ Presuda, str. 22

⁶ Presuda, str. 23

Uzimajući u obzir ove faktore u kontekstu ukupnosti dokaza i okolnosti, sudeće vijeće je utvrdilo da su iskazi Stane i Bore vjerodostojni i od presudnog značaja.⁷

24. Na kraju, pretresno vijeće je zaključilo:

Na Tužilaštvu je teret dokazivanja, a sudeće vijeće je zaključilo da je ukupnost dokaza pokazala da je optuženi počinio ubistvo Stojke Glamočaka van razumne sumnje.⁸

25. Apelaciono vijeće je zaključilo da je ovaj žalbeni navod neosnovan. Suprotno tvrdnjama Odbrane, u prvostepenoj presudi su jasno navedeni razlozi za zaključak da je optuženi Marko Škrobić ispalio hitac iz svog pištolja u grudi Stojka Glamočaka, te da je metak zaista pogodio Stojka Glamočaka i bio uzrok njegove smrti.

26. Prema tome, ovaj podosnov za žalbu se odbija.

B. Drugi podosnov: Namjera

27. Odbrana podnosioca žalbe Škrobić Marka je tvrdila da u presudi nisu navedeni razlozi za zaključak da je optuženi Škrobić Marko djelovao sa namjerom da ubije Glamočak Stojka. Odbrana dalje navodi da ovaj propust predstavlja bitnu povredu odredbi krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k. ZKP BiH.

28. Tužilac je općenito odgovorio da je žalba neosnovana te da je presuda zakonita i pravilna.

29. Apelaciono vijeće podsjeća na gore navedeno obrazloženje prvostepene presude.

30. Apelaciono vijeće zaključuje da je zaključak pretresnog vijeća o namjeri optuženog da ubije implicitan u utvrđenim zaključcima o činjenicama i pravnim zaključcima detaljno navedenim u presudi. Pretresno vijeće je precizno navelo sve činjenice neophodne za donošenje zaključka da je optuženi djelovao sa direktnim umišljajem, čime je riješeno i pitanje krivične odgovornosti optuženog za počinjeno ubistvo.

31. Naime, zaključak da je optuženi djelovao sa direktnim umišljajem je jedini zaključak koji može donijeti jedan objektivan sud koji presuduje u činjeničnim pitanjima. Jasno je da nijedan objektivan sud ne bi mogao na osnovu datih činjenica zaključiti da optuženi nije djelovao sa direktnim umišljajem.⁹ Činjenice koje je utvrdilo pretresno vijeće utvrđuju, na pravnoj osnovi, da je optuženi djelovao sa namjerom neophodnom za utvrđivanje krivične odgovornosti. Apelaciono vijeće zaključuje da prvostepena presuda podastire vrlo jake i

⁷ Presuda, str 26

⁸ Presuda, str. 27

⁹ Apelaciono vijeće konstatuje da na suđenju optuženi nije naveo da je samo slučajno pucao iz svog pištolja u žrtvu, niti je bilo koji drugi dokaz sa suđenja čak naznačio takvu mogućnost..

uvjerljive činjenice iz kojih se nedvojbeno izvodi postojanje kako intelektualnog tako i volunтарыstičkog elementa na strani optuženog u pogledu izvršenja predmetnog zločina, odnosno da je on bio svjestan svoga djela i htio njegovo učinjenje (*dolus directus*).

32. Zbog toga, Apelaciono vijeće zaključuje da je ovaj žalbeni navod neosnovan. Prema tome, ovaj podosnov za žalbu se odbija.

IV. DRUGI ŽALBENI OSNOV ODBRANE: **PRIMJENA MATERIJALNOG PRAVA**

33. Odbrana optuženog Marka Škrobića je tvrdila da je pretresno vijeće pogrešno primijenilo zakon time što je u osporenoj presudi primijenilo KZ BiH umjesto KZ SFRJ koji je bio na snazi u vrijeme počinjenja krivičnog djela. Odbrana je posebno tvrdila da je KZ SFRJ trebao biti primijenjen na optuženog kao blaži zakon.

34. Apelaciono vijeće podsjeća da je Ustavni sud BiH detaljno razmatrao zakonitost primjene Krivičnog zakona iz 2003. godine u postupcima pred Sudom BiH u svojoj odluci u predmetu *Maktouf*.¹⁰ Odbrana nije pokrenula nijedno dodatno pitanje ili dala argumente zbog kojih bi Apelaciono vijeće ponovo razmotrilo primjenu zaključaka Ustavnog suda u ovom postupku.¹¹ Zbog toga, Apelaciono vijeće dijeli mišljenje prvostepenog suda o primjenjivosti KZ BiH *in concreto*, nalazeći sve iznesene argumente utemeljenim, pogotovo ako se ima u vidu kažnjivost za ovo djelo u vrijeme počinjenja istog (*in tempore criminis*) prema međunarodnom običajnom pravu te da isto spada pod "krivično djelo u skladu sa općim načelima međunarodnog prava" kako je to utvrđeno članom 4a) Zakona o izmjenama i dopunama KZ BiH i „opće principe prava priznatih od strane zajednice naroda” kakve utvrđuje član 7. stav 2. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda.

Ovakav stav Vijeća dodatno je potkrijepljen i činjenicom da je zapriječena kazna predviđena Krivičnim zakonom BiH, u svakom slučaju blaža od smrtne kazne koja je bila na snazi u vrijeme izvršenja krivičnog djela, čime se zadovoljava načelo vezano za vremensko važenje krivičnog zakona, tj. primjena blažeg zakona za učinitelja.

Obzirom na sve navedeno, Apelaciono vijeće ovaj žalbeni navod smatra neosnovanim i kao takvog ga odbija.

¹⁰ *Abduladhim Maktouf*, AP- 1785/06 (Ustavni sud BiH), Odluka o prihvatljivosti i meritumu po žalbi na presudu Suda Bosne i Hercegovine ("Odluka *Maktouf*"), 30.03. 2007., tačke 60-79.

¹¹ Takođe vidi

V. TREĆI ŽALBENI OSNOV ODBRANE: IDENTITET POČINIOCA

35. Odbrana podnosioca žalbe Škrobić Marka je tvrdila da dokazi izvedeni na glavnom pretresu nisu van svake razumne sumnje dokazali da je “optuženi Marko Škrobić bio u grupi naoružanih osoba, da je on bio taj koji je uhvatio Glamočak Stojka za prsa i ispalio hitac iz svog pištolja u njegovom pravcu.”

36. Kako bi potkrijepila ovu tvrdnju, Odbrana je navela nekoliko činjeničnih argumenata koji se odnose na iskaze svjedoka na koje se pretresno vijeće oslonilo u izvođenju svog zaključka.

37. Tužilac je uopšteno odgovorio da je žalba neosnovana, te da je presuda zakonita i pravilna.

A. Prvi podosnov: Boro Glamočak

38. Odbrana podnosioca žalbe, Marka Škrobića, je tvrdila da je pretresno vijeće pogriješilo kada je utvrdilo da je pouzdana identifikacija optuženog kao osobe koja je pucala od strane svjedoka Glamočak Bore. Odbrana je osporila kredibilitet ovog svjedoka po četiri osnova.

39. Prvo, Odbrana je tvrdila da se iskazom Bore Glamočaka utvrđuje da “ovaj svjedok nije poznavao Marka Škrobića od ranije.¹² Odbrana tvrdi da je činjenica da svjedok nije poznavao optuženog dalje potkrijepljena činjenicom da svjedok nije nijednom prilikom mogao identificirati optuženog na fotografiji. Odbrana je dalje konstatovala da ovaj svjedok nije nikada opisao optuženog, osim što je tvrdio da je bio tamnokos, mršav i star oko 19, 20 ili 21 godinu.

40. Drugo, Odbrana je tvrdila da je iskaz Bore Glamočaka bio nedosljedan u pogledu vremena kada je shvatio da je osoba koja je pucala bio optuženi.¹³ Posebno, Odbrana je tvrdila da je Boro Glamočak prvi put na glavnom pretresu izjavio da je shvatio identitet optuženog kada su ga izvodili iz kuće, te da Boro Glamočak nikada ranije nije spomenuo ovaj detalj.

41. Treće, Odbrana je tvrdila da iskaz Ljubomira Petrušića u pogledu izjave koju je dao Boro Glamočak nije vjerodostojan.¹⁴ Odbrana je posebno navela šta smatra brojnim nedosljednostima i prazninama koje podrivaju vjerodostojnost iskaza Ljubomira Petrušića. Između ostalog, Odbrana je navela da je Ljubomir Petrušić pogrešno rekao odakle je bio optuženi, te pogrešno svjedočio da mu je Boro Glamočak rekao da su vojnici “gurali, maltretirali i tukli [porodicu Glamočak][...]”, što nije dosljedno sa iskazima drugih svjedoka. Odbrana je navela da se Ljubomir Petrušić nije sjetio ostalih težih zločina koji su se dogodili

¹² Žalba, strane 3-5.

¹³ žalba, strana 5.

¹⁴ Žalba, str. 5-6

otprilike u isto vrijeme, iako je Ljubomir Petrušić izjavio da se sjeća ovog određenog zločina jer je tada još uvijek izazivao zaprepaštenje.

42. Četvrto, Odbrana je tvrdila da je pretresno vijeće pogrešno ocijenilo iskaz svjedoka Glamočak Bore da “nije poznavao nikoga po imenu Marko Škrobić osim optuženog, niti je znao da su postojale bar četiri osobe sa istim imenom i prezimenom koje su živjele u Duratovcima, a koji su bili iste starosti kao optuženi.”¹⁵ Iako je pretresno vijeće zaključilo da ovaj iskaz potkrijepljuje identifikaciju optuženog od strane svjedoka, Odbrana tvrdi da ustvari ovaj iskaz pokazuje da “nakon što je od svoje supruge čuo da su joj komšije kazale da je Marko Škrobić osoba o kojoj ona govori, te uzimajući u obzir da svjedok nije znao da postoji više osoba sa tim imenom, [svjedok] je posumnjao da to jedino može biti Orin Marko.” Stoga Odbrana tvrdi da je svjedok Boro Glamočak identificirao optuženog zato što je on bio jedini Marko Škrobić kojeg je on poznavao, umjesto da prvo prepozna optuženog kao Orinog Marka i tek onda sazna od supruge svjedoka da je Marko Škrobić bio osoba koja je pucala.

43. U pogledu vjerodostojnosti Bore Glamočaka, pretresno vijeće je zaključilo da je njegova identifikacija bila vjerodostojna zato što je dosljedno identificirao optuženog kao osobu koja je pucala:

Sud je poklonio vjeru iskazu svjedoka Bore Glamočak nalazeći da je njegov iskaz vjerodostojan i pouzdan jer je svjedok isti iskaz u pogledu utvrđivanja da li je optuženi bio u grupi naoružanih lica dao odmah nakon događaja Ljubomiru Petrušiću, te Tužilaštvu BiH i na glavnom pretresu. Činjenice koje su prijavljene tog dana nisu se u suštini promjenile u posljednjih 15 godina.¹⁶

44. Pretresno vijeće je takođe smatralo da svjedočenje Ljubomira Petrušića potuno potkrijepljuje svjedočenje i identifikaciju od strane Glamočak Bore. Ljubomir Petrušić je ranije bio policajac u Kotor Varoši. Ovaj svjedok je svjedočio da je Boro Glamočak policiji prijavio ubistvo dan nakon što se ubistvo dogodilo, te da je Boro Glamočak tada identificirao optuženog kao osobu koja je pucala. Pretresno vijeće je utvrdilo:

[...] Nema sumnje da je svjedok prepričao događaj dan nakon ubistva. Ljubomir Petrušić je svjedočio da se jasno sjeća datuma jer je to bio zadnji dan u mjesecu. Događaj je na njega jasno ostavio dojam jer se radilo o samom početku rata kada su djela besmislenog nasilja još uvijek izazivala zaprepaštenje.

Ljubomir Petrušić je potvrdio Borin iskaz kada je svjedočio na glavnom pretresu. Dana 31.07.1992. godine zaprimio je krivičnu prijavu o ubistvu Stojke Glamočaka i ista je bila po poznatom učinitelju, Škrobić Marku, te da je tu informaciju dobio od Bore Glamočak koji je i prijavio ubistvo svoga oca,

¹⁵ Žalba, str. 5-6

¹⁶ Presuda, str. 21

i koji mu je ispričao sve okolnosti inkriminisanog događaja. Svjedok je naveo da je izjavu svojeručno napisao i da je ista usljed ratnog stanja izgubljena (objasnio je da je njegov ured ispreturan nedugo nakon uzimanja ove izjave), ali da je nakon određenog vremena rekonstruisana, te da se dobro sjeća datuma uzimanja izjave jer dobro pamti zadnji datum u mjesecu. Zbog ratnog stanja nisu poduzimane dalje radnje po krivičnoj prijavi.¹⁷

45. Iako Boro Glamočak nije mogao uvijek prepoznati optuženog pri pokazivanju fotografija, pretresno vijeće je obrazložilo da to nije uticalo na kredibilitet njegove identifikacije:

Svjedok Boro Glamočak, iako nekoliko godina nakon događaja nije mogao da ga prepozna na fotografiji u Tužilaštvu BiH, tj. nije bio siguran da je upravo optuženi osoba na fotografiji, ipak je bio u stanju da identificira optuženog tokom samog trajanja događaja.¹⁸

46. Pretresno vijeće je zaključilo da je identifikacija optuženog od strane ovog svjedoka bila pouzdana.

47. Apelaciono vijeće zaključuje da Odbrana, iznesenim žalbenim navodima nije uspjela osporiti osnovanost zaključka pretresnog vijeća. Apelaciono vijeće smatra da iako je Odbrana naglasila određena pitanja koja su na pretresu mogla pokrenuti pitanja u pogledu vjerodostojnost identifikacije od strane Bore Glamočaka, ta pitanja ne utvrđuju da objektivni sud, na osnovu dokaza izvedenih pred pretresnim vijećem, nije mogao utvrditi da je identifikacija od strane Bore Glamočaka vjerodostojna. Zbog toga, Apelaciono vijeće zaključuje da Odbrana ničim nije dovela u pitanje osnovanost zaključka pretresnog vijeća..

48. Apelaciono vijeće zaključuje da je ključna stvar za vjerodostojnu identifikaciju optuženog od strane Bore Glamočaka to što je pretresno vijeće utvrdilo da je Boro Glamočak identificirao vojnika kao "Orinog Marka" prije nego što je njegova supruga saznala od svojih komšija da se osoba koja je pucala zove "Marko Škrobić". Dakle, po mišljenju ovog vijeća, Odbrana nije ponudila niti jedan valjan argument u prilog svoje tvrdnje da je pretresno vijeće neopravdano utvrdilo da je identifikacija vjerodostojna.

49. Argumenti Odbrane se ukratko mogu sumirati na sljedeći način:

- 1) svjedok Boro nije poznao optuženog pa je tako mogao samo pretpostaviti da je "komšija Marko" bio "Orin Marko";
- 2) prije svog svjedočenja na glavnom pretresu, svjedok Boro nije izjavio da je prilikom odvođenja u šumu shvatio da je osoba koja je pucala bio "Orin Marko";
- 3) potvrda Ljubomira Petrušića u vezi sa Borinom izjavom nije pouzdana;

¹⁷ Presuda, str. 21

¹⁸ Presuda, str. 21

- 4) svjedok Boro je poznavao samo jednog Marka Škrobića pa je tako samo nagadao da je osoba koja je pucala i koja je identifikovana kao Marko Škrobić bio "Orin Marko".

50. Apelaciono vijeće konstatuje da Odbrana nije dokazala da je pretresno vijeće neosnovano utvrdilo da je Boro Glamočak poznavao optuženog prije predmetnih događaja. Pretresno vijeće je utvrdilo da je Boro poznavao optuženog po viđenju, a Boro je to shvatio kako se događaj odvijao. Suprotno tvrdnji Odbrane da iskaz Bore Glamočaka pokazuje da on uopšte nije poznavao optuženog, Boro Glamočak je u stvari jasno izjavio "Poznavao sam [optuženog]...Poznavao sam ga po viđenju". Svjedok je dalje izjavio "Dobro sam poznavao njegove roditelje."

51. Štaviše, Odbrana nije izvela nijedan drugi dokaz kako bi ozbiljnije dovela u pitanje osnovanost zaključka pretresnog vijeća da je Boro Glamočak poznavao optuženog prije ovih događaja. Pretresno vijeće je utvrdilo da svjedok Boro Glamočak nije mogao identificirati optuženog na slici, ali je smatralo da to ne utiče na kredibilitet identifikacije svjedoka u kritično vrijeme. Isto tako, pretresno vijeće je smatralo da se svjedokov šturi verbalni opis optuženog podudara sa činjenicom da je on poznavao optuženog po viđenju, ali da ga nije poznavao tako dobro kao njegove roditelje. Stoga, Apelaciono vijeće smatra da ponuđeni dokazi Odbrane nisu potrebnog kvaliteta da bi doveli do drugačijeg zaključka u pogledu predmetnog činjeničnog utvrđenja.

52. Apelaciono vijeće dalje konstatuje da Odbrana nije dokazala da je zbog navodne nepodudarnosti u pogledu vremena kada je Boro Glamočak shvatio identitet optuženog zaključak pretresnog vijeća neosnovan. Apelaciono vijeće smatra da bez obzira da li je svjedok shvatio identitet optuženog na putu prema šumi ili na mjesto gdje su on i njegova porodica bili zatvoreni, ili je shvatio da je vojnik bio "Orin Marko" nakon što je od svoje supruge saznao da se vojnik sam predstavio kao "komšija Marko", jedan objektivni sud bi ipak mogao zaključiti da je identifikacija vojnika od strane svjedoka kao "Orinog Marka" bila vjerodostojna. Tačnije, Apelaciono vijeće konstatuje da bez obzira da li je svjedok shvatio da je to bio "Orin Marko" na osnovu toga što ga je vidio samog, ili je shvatio da je to bio "Orin Marko" nakon što je saznao da je to bio "komšija Marko", svjedok je u oba slučaja osobu koja je pucala identificirao kao "Orinog Marka" *pr. je* nego što je saznao prezime Marka Škrobića. Naime, kako je već konstatovano, krucijalna činjenica je to da je svjedok saznao identitet optuženog prije i nezavisno od saznanja svoje supruge od njenih komšija da je osoba koja je pucala bio "Marko Škrobić".

53. Isto se odnosi i na argument Odbrane da je pretresno vijeće netačno ocijenilo činjenicu da je svjedok znao samo *jednog* Marka Škrobića. Apelaciono vijeće konstatuje da bi ova činjenica bila relevantna samo u slučaju da je svjedok saznao ime Marka Škrobića *pr. je* nego što je osobu koja je pucala identificirao kao "Orinog Marka".

54. Što se tiče kredibiliteta svjedoka Ljubomira Petrušića, Odbrana je naglasila razloge zbog kojih bi jedan objektivni sud mogao utvrditi da svjedok nije pouzdan. Međutim, nijednim navedenim argumentom Odbrana osnovano ne ukazuje da jedan objektivni sud ne bi mogao

smatrati svjedoka pouzdanim. Iako je Odbrana naglasila određene nedosljednosti i praznine u memoriji svjedoka, jedan objektivan sud bi mogao zaključiti da je iskaz svjedoka Petrušića o tome da je Boro tada identificirao optuženog vjerodostojan bez obzira na te nedosljednosti i praznine. Apelaciono vijeće konstatuje da je primarna činjenica o kojoj je svjedok dao iskaz identifikacija optuženog od strane Bore Glamočaka. Apelaciono vijeće smatra da je jedan objektivan sud mogao izvesti takav zaključak jer je ta činjenica sigurno najvažnija činjenica i činjenica koje bi se svjedok najvjerovatnije sjetio.

55. Prema tome, Apelaciono vijeće zaključuje da je tvrdnja Odbrane, da je pretresno vijeće neosnovano zaključilo da je identifikacija optuženog od strane Bore Glamočaka bila vjerodostojna, u cjelosti neutemeljena.

B. Drugi podosnov: Stana Glamočak

56. Odbrana optuženog Marka Škrobića je tvrdila da je pretresno vijeće pogriješilo kada je zaključilo da je pouzdana identifikacija optuženog od strane svjedoka Stane Glamočak kao osobe koja je pucala. Odbrana je osporila kredibilitet ove svjedokinje po četiri osnova.

57. Prvo, Odbrana je tvrdila da je pretresno vijeće pogrešno zaključilo da je svjedokinja imala dobar vid. Odbrana je konstatovala da svjedokinja "nije tačno znala da li je ispred kuće bilo četiri ili pet osoba, da li su sve ili samo neke od njih bile naoružane, da li su imale uniforme, koliko ih je imalo čarape na glavama, kada su skinule čarape sa glava, da li je Marko imao čarapu na glavi." Odbrana je dalje konstatovala da je Stana Glamočak dala samo šturi opis osobe koja je pucala, da je to bio "tamnokos, nizak, mršav mladić, koji nije imao više od 21 godine." Odbrana zaključuje da ove činjenice pokazuju da vid svjedokinje u stvari nije bio oštar, te da zbog toga njena identifikacija optuženog nije bila vjerodostojna.

58. Drugo, Odbrana tvrdi da je pretresno vijeće pogrešno zaključilo da je Stana Glamočak dosljedno identificirala optuženog tokom istrage. Odbrana tvrdi da je Stana Glamočak izjavila da se ne sjeća identifikacije, što je u suprotnosti sa iskazom svjedoka Dragoslava Perišića, kojem je prvostepeno vijeće poklonilo vjeru, a koji je svjedočio da su tom prilikom Stana Glamočak, kao i Boro Glamočak, identificirali optuženog.

59. Treće, Odbrana je tvrdila da se pretresno vijeće pogrešno oslonilo na identifikacije optuženog od strane Stane Glamočak tokom istrage i na glavnom pretresu. Odbrana je posebno tvrdila da je identifikacija optuženog od strane Stane Glamočak na osnovu fotografije bila nepouzdana zato što je svjedokinja bila navodena da identificira optuženog. Suprotno zaključku pretresnog vijeća, Odbrana je tvrdila da Stana Glamočak nije identificirala optuženog sa četiri fotografije osoba koje se zovu Marko Škrobić. Odbrana tvrdi da je u Okružnom tužilaštvu i u Tužilaštvu BiH Stani Glamočak pokazana samo jedna fotografija, fotografija optuženog. Odbrana je tvrdila da je ovim postupkom povrijeđen ZKP, te da je svjedokinja nedopustivo navodena da prepozna optuženog kao osobu koja je pucala, kompromitujući i čineći nevjerodostojnom identifikaciju optuženog od strane Stane Glamočak kao osobe koja je pucala. Odbrana je takođe tvrdila da je svjedok Boro Glamočak

izjavio “da on i njegova supruga Stana Glamočak nisu identificirali optuženog sa četiri fotografije osoba koje se zovu Marko Škrobić.”

60. Četvrto, Odbrana je tvrdila da iskaz svjedokinje da su je njene komšije obavijestile da je “Marko Škrobić” bio osoba koja je pucala nije vjerodostojna identifikacija optuženog, jer te komšije nisu bile prisutne u vrijeme ubistva.

61. Pretresno vijeće je utvrdilo da je Stana Glamočak bila neposredni očevidac ubistva Stojka Glamočaka. Pretresno vijeće je utvrdilo da je Stana Glamočak identificirala optuženog kao vojnika koji je ubio Stojka Glamočaka ranije kada su joj pokazane slike optuženog, kao i u sudnici na glavnom pretresu.

62. Obrazlažući da je Stana Glamočak tačno identificirala optuženog kao osobu koja je pucala, pretresno vijeće se prvenstveno oslonilo na dosljednu vizuelnu identifikaciju optuženog. Pretresno vijeće je navelo:

U svim poduzetim radnjama tokom istrage, Stana Glamočak je uvijek prepoznavala optuženog. Prvi put kada su joj pokazane fotografije u Okružnom tužilaštvu, izabrala je njegovu fotografiju iz niza od četiri fotografije. Na te četiri fotografije su bila prikazana lica sa istim imenom, Marko Škrobić. [...]Stana je posvjedočila da Marka više nikad nije vidjela od tog dana, ali je optuženog prepoznala navedene prilike i svaki sljedeći put. Ono što je značajno za ovu identifikaciju jeste da je svjedokinja odabrala jednog Marka koji je bio sin Ore. Samo jedan Marko zadovoljio je na ovom testu i ona ga je tačno odabrala.

[...]Međutim treba naglasiti da ova svjedokinja iako u trenutku samog događaja nije znala prezime optuženog, ona je prilikom ispitivanja u Okružnom Tužilaštvu u Banja Luci prepoznala njegov lik na fotografiji, kao osobu koja je ubila njenog svekra.

Iako je bila nesigurna prilikom prvog svjedočenja, svjedokinja je prilikom drugog svjedočenja bila izričita i jasna da je upravo optuženi, Škrobić Marko, počinio ubistvo Glamočak Stojka.¹⁹

63. Priznajući moguću nepouzdanost identifikacija od strane neposrednog očevidca, pretresno vijeće je primijenilo test koji se sastoji od 5 dijelova kako bi odredilo da li je identifikacija optuženog od strane svjedoka bila vjerodostojna. Pretresno vijeće je test formulisalo na sljedeći način:

- 1) mogućnost svjedoka da vidi počinioca tokom događaja;
- 2) stepen svjedokove pažnje koju je posvetio počiniocu u vrijeme događaja;

¹⁹ Presuda, str. 19

- 3) sposobnost svjedoka da vidi događaj, uključujući njegovu/njenu fizičku i mentalnu preciznost;
- 4) da li je svjedok izvršio prepoznavanje spontano i ostao konsistentan nakon toga, odnosno da li je prepoznavanje rezultat sugestije i
- 5) priroda događaja koji se posmatra i vjerovatnoća da će svjedok tačno percipirati, zapamtiti i prepričati događaj (ovaj zadnji faktor se odnosi na to da li je događaj bio običan ili ne).²⁰

64. Na kraju, pretresno vijeće je ovaj test primijenilo na identifikaciju izvršenu od strane Stane Glamočak:

Prilikom ocjene Staninog iskaza, Sud je utvrdio da je ona imala dovoljno vremena da osmotri optuženog. Ovaj događaj je trajao više sati. Njena pažnja je bila usmjerena na optuženog jer je on ubio njenog svekra, drugi joj nisu ostali toliko u pamćenju s obzirom da nisu bili ubice. Kako je imala troje djece koje je trebala zaštititi, malo je vjerovatno da je skidala pogled s njega. Ona je bila odrasla osoba u to vrijeme i nije imala nikakvih fizičkih nedostataka koji bi mogli uticati na njeno pamćenje. Njeno prvobitno prepoznavanje optuženog je bilo spontano na osnovu četiri različite fotografije. Iako su njene komšije prvo predložile ime Marko Škrobić, nema dokaza da je ta informacija sadržavala i njegov opis. Ako ništa, ime se pojavilo nakon što je svojim komšijama rekla šta se desilo. To je ostalo nejasno na glavnom pretresu jer su te komšije u međuvremenu preminule. Također je moguće, obzirom da su svi živjeli u malom mjestu, da su mnogi do sredine tog jutra već znali za ovaj događaj (vidi iskaz svjedoka Ive Marića) kao i ko su počinioci. Njen suprug je optuženog identifikovao samo kao Marko Orin. Posvjedočila je da ga nikad poslije nije vidjela sve do glavnog pretresa. Obzirom da je događaj bio veoma uznemiravajući, jasno je da joj je u sjećanju moglo ostati lice, a da bude zbunjena u vezi drugih manje bitnih detalja nakon proteka toliko vremena. Oba tumačenja mogu biti tačna. Imajući to u vidu, njen sveukupni iskaz je bio uvjerljiv za sudeće vijeće.²¹

65. Pretresno vijeće je konstatovalo da Stana Glamočak na početku nije mogla identificirati optuženog u sudnici u toku glavnog pretresa, iako je svjedokinja to kasnije u stvari uspjela učiniti. Obrazlažući da prvobitna nemogućnost Stane Glamočak da identificira optuženog nije uticala na kredibilitet njene kasnije identifikacije, pretresno vijeće je dalo slijedeće pojašnjenje:

Iako je bila nesigurna prilikom prvog svjedočenja, svjedokinja je prilikom drugog svjedočenja bila izričita i jasna da je upravo optuženi, Škrobić Marko, počinio ubistvo Glamočak Stojka. Njena prvobitna

²⁰ Presuda, str. 22-23.

²¹ Presuda, str. 23.

nesigurnost je prouzrokovana strahom od sudnice, što je bilo evidentno tokom prvog svjedočenja. Zbog stresa koji je svjedokinja doživjela na glavnom pretresu, njeno ispitivanje se moralo prekinuti, nakon čega joj je ukazana medicinska pomoć te je nakon oporavka ponovo došla pred Sud (dva puta) i dala jasan iskaz.²²

66. Prema tome, pretresno vijeće je zaključilo da je identifikacija optuženog od strane Stane Glamočak bila pouzdana.

67. Apelaciono vijeće smatra da se najvažnije pitanje koje je pokrenula Odbrana u pogledu pouzdanosti vizuelne identifikacije optuženog od strane Stane Glamočak odnosi na process identifikacije u istrazi. Apelaciono vijeće konstatuje da ostali argumenti Odbrane ne pokazuju da je pretresno vijeće neosnovano zaključilo da je vizualna identifikacija optuženog od strane Stane Glamočak bila pouzdana.

68. Apelaciono vijeće zaključuje da bi jedan objektivan sud mogao zaključiti da detalji na koje s pozvala Odbrana ne izazivaju sumnje koje se odnose na tačnost vizuelne identifikacije od strane Stane Glamočak. Što je još važnije, Apelaciono vijeće konstatuje da je pretresno vijeće izvršilo detaljnu analizu okolnosti i činjenica vezanih za vizuelnu identifikaciju prije donošenja zaključka da je vjerodostojna. Jasno je da je pretresno vijeće u potpunosti razmotrilo faktore koji se odnose na kredibilitet vizuelne identifikacije, te na tom osnovu zaključilo da je vizuelna identifikacija od strane Stane Glamočak bila vjerodostojna. Odbrana nije ukazala ni na jednu okolnost ili činjenicu koja bi pokazala da su analiza i zaključci pretresnog vijeća bili neosnovani. Apelaciono vijeće smatra da su detalji na koje je Odbrana ukazala relativno neznatni u poređenju sa Staninim direktnim zapažanjem lica vojnika koji je ubio Stojka Glamočaka, njenog svekra, kako je pretresno vijeće i zaključilo. Jedan objektivan sud bi mogao zaključiti, kao i pretresno vijeće, da sposobnost svjedokinje da zapamti i identificira lice ne zavisi od sposobnosti svjedoka da verbalno artikulise karakteristike te osobe.

69. U pogledu ranijih vizuelnih identifikacija optuženog od strane Stane Glamočak, Apelaciono vijeće zaključuje da su tvrdnje Odbrane da je pretresno vijeće pogriješilo kada se oslonilo na ove vizuelne identifikacije, neosnovane, odnosno bez adekvatne činjenične potkrijepljenosti koja bi dovela do drugačijeg zaključka suda.

70. Apelaciono vijeće zaključuje da je Stana Glamočak dosljedno identificirala optuženog u raznim postupcima vizuelne identifikacije, pa time nema mjesta tvrdnji Odbrane da je pretresno vijeće pogrešno utvrdilo ovu činjeničnu okolnost. Pretresno vijeće je dalo veću težinu materijalnim dokazima nego sjećanju Stane Glamočak u pogledu rezultata ranijih postupaka identifikacije. Odbrana nije adekvatno osporila da je zaključak pretresnog vijeća bio neosnovan.

²² Presuda, str. 20.

71. Važno pitanje koje je Odbrana pokrenula odnosi se na način izvršenja postupaka vizuelne identifikacije, posebno u pogledu prvog postupka vizuelne identifikacije. Apelaciono vijeće zaključuje da Odbrana nije dovela u pitanje osnovanost zaključka prvostepenog vijeća da su raniji postupci identifikacije bili pouzdani i da su imali dokaznu vrijednost.

72. Kako je već konstatovano, Odbrana je tvrdila da je pretresno vijeće pogriješilo kada je zaključilo da su Stani Glamočak pokazane četiri fotografije osoba po imenu Marko Škrobić u prvom postupku vizuelne identifikacije u Okružnom tužilaštvu u Banja Luci. Odbrana je tvrdila da je, suprotno tome, svjedokinji pokazana samo jedna fotografija optuženog tom prilikom, kao i u Tužilaštvu BiH, te da je zbog toga identifikacija optuženog od strane svjedokinje bila usmjerena ili navodena.

73. Međutim, Apelaciono vijeće konstatuje da su i pretresno vijeće i Odbrana nepravilno okarakterisali način i tok postupka vizuelne identifikacije. Posebno, nasuprot prvostepenoj presudi i tvrdnjama Odbrane, prvi postupak identifikacije bio je izvršen u kući Stane Glamočak dana 02.02.2005. godine. Kako pokazuje dokaz O-4, tom prilikom su Stani Glamočak bile pokazane četiri fotografije osoba po imenu Marko Škrobić, a ona je identificirala optuženog. Netačna karakterizacija postupka identifikacije od strane pretresnog vijeća je neupitno bezopasna, jer je pretresno vijeće samo netačno identificiralo lokaciju postupka prve identifikacije na kojoj su svjedokinji bile pokazane četiri fotografije.

74. Nadalje, te ponovo suprotno tvrdnjama Odbrane, Stani Glamočak nije bila pokazana samo jedna fotografija u toku postupka vizuelne identifikacije izvršenog u Okružnom tužilaštvu u Banja Luci dana 23.02.2005. godine. U dokazu O-1 se navodi da je svjedokinji pokazano "nekoliko" fotografija, te da je među tim fotografijama svjedokinja pozitivno identifikovala optuženog. Sama svjedokinja je tokom svog svjedočenja izjavila da su joj tom prilikom pokazane dvije fotografije, te da je pozitivno identificirala optuženog. Bez obzira da li je svjedokinji pokazano "nekoliko" ili dvije fotografije, pokazano joj je više od jedne fotografije, a ona je nesporno pozitivno identifikovala optuženog.

75. Apelaciono vijeće konstatuje da su Stani Glamočak prvo pokazane četiri fotografije osoba po imenu Marko Škrobić, među kojima je ona pozitivno identificirala optuženog, a nedugo poslije toga su joj bile pokazane najmanje dvije fotografije, na kojima je ona ponovo pozitivno identificirala optuženog. Suprotno tvrdnjama Odbrane, Stana Glamočak nije bila usmjeravana ili navodena da identificira optuženog, jer joj je bilo pokazano više fotografija u ovim postupcima vizuelne identifikacije, na kojima je ona pozitivno identificirala optuženog. Apelaciono vijeće zaključuje da postupak vizuelne identifikacije nije bio inkriminiran načinom na koje su bile izvršene prve vizuelne identifikacije.

76. Nakon tog zaključka, Apelaciono vijeće zaključuje da Odbrana nije dokazala svoj navod da je pretresno vijeće neosnovano utvrdilo da su raniji postupci identifikacije vjerodostojni i da imaju dokaznu vrijednost. Apelaciono vijeće smatra da iako postupci vizuelne identifikacije i nisu u svim dijelovima izvršeni striktno u skladu sa relevantnim odredbama

ZKP BiH to ih ne čini neprihvatljivim. Apelaciono vijeće nadalje smatra da je za pretresno vijeće bilo nesumnjivo osnovano da zaključi da “ bilo kakve nepravilnosti [u postupku] nisu narušile vjerodostojnost odabira.”²³ Nakon što je preispitalo sve dokaze i uzelo u obzir sve okolnosti, pretresno vijeće je utvrdilo da su raniji postupci identifikacije bili vjerodostojni i da imaju dokaznu vrijednost, koji zaključak podržava i ovo vijeće nalazeći odnosne žalbene navode Odbrane neosnovanim.

77. Prema tome, u svjetlu gore navedenog, Apelaciono vijeće zaključuje da je pretresno vijeće objektivno zaključilo da je identifikacija optuženog od strane Stane Glamočak bila vjerodostojna.

78. Apelaciono vijeće podržava pristup koji je odabralo pretresno vijeće u identifikaciji i primjeni petodjelnog testa za ocjenu kredibiliteta iskaza svjedokinje. Apelaciono vijeće smatra da takav pristup unapređuje jasno, logično, standardizovano i transparentno obrazloženje, dozvoljavajući Apelacionom vijeću i javnosti da lakše shvate metodologije koje je pretresno vijeće primijenilo, a isto tako i dato obrazloženje. Apelaciono vijeće smatra da korištenje takvog testa od strane pretresnog vijeća doprinosi “boljoj praksi” Suda BiH.

C. Treći podosnov: Ivo Marić

79. Odbrana podnosioca žalbe Marka Škrobića je tvrdila da je pretresno vijeće zaključilo “da je izjava Bore i Stane Glamočak jednim dijelom bila potkrijepljena izjavom Ive Marića, ali da nije cijenilo dio iskaza ovog svjedoka, kuma porodice Glamočak, u kojem on eksplicitno tvrdi da ni Bori ni Stani Glamočak nije rekao da je Marko Škrobić ubio Stojka Glamočaka, iako svjedokinja Stana Glamočak to tvrdi.”²⁴ Odbrana je tvrdila da je pretresno vijeće pogrešno cijenilo i koristilo iskaz Ive Marića, a koji iskaz potkrijepljuje argument Odbrane da je pretresno vijeće pogrešno zaključilo da je optuženi bio osoba koja je ubila Stojka Glamočaka.

80. Apelaciono vijeće zaključuje da Odbrana nije uspjela održati svoju tvrdnju po kojoj je pretresno vijeće pogrešno cijenilo i upotrijebilo iskaz Ive Marića.

81. Apelaciono vijeće konstatuje da, suprotno navodu Odbrane, pretresno vijeće nije zaključilo da “su izjave Bore i Stane Glamočak jednim dijelom bile potkrijepljene izjavom Ive Marića” u pogledu identifikacije optuženog. Iz prvostepene presude se vidi da se pretresno vijeće oslonilo na iskaz Ive Marića samo kako bi utvrdilo da se ubistvo dogodilo kada nikakav veći napad nije bio u toku i da su mnogi u selu saznali za ubistvo ubrzo nakon što se dogodilo.

82. Nadalje, Odbrana nije navela niti adekvatno činjenično potkrijepila da je ova istaknuta nedosljednost između iskaza Ive Marića i Stane Glamočak ukazala da iskaz Stane Glamočak

²³ Presuda, str. 21

²⁴ Žalba Odbrane, str. 9

nije vjerodostojan. Jedna jedina nedosljednost u iskazu svjedoka ne znači automatski da svjedok nije pouzdan.

83. Prema tome, Apelaciono vijeće zaključuje da su žalbeni navodi Odbrane kojima se akcentira pogrešna ocjena i korištenje iskaza Ive Marića od strane prvostepenog vijeća, u cjelosti neosnovani.

D. Četvrti podosnov: Motivi svjedoka optužbe

84. Odbrana podnosioca žalbe Marka Škrobića je tvrdila u svojoj žalbi da je pretresno vijeće pogriješilo kada je zaključilo da Odbrana nije dala nijedno objašnjenje “u vezi sa motivom zbog kojeg bi svjedoci Stana i Boro, te Ljubomir Petrušić lagali.” Odbrana navodi da tokom glavnog pretresa nije tvrdila da su svjedoci Stana i Boro svjesno lagali. Umjesto toga, tvrdila je da su iskazi Stane i Bore nepropisno uvedeni “sugestijama drugih osoba i njihovim radnjama”.

85. U prilog ovoj tvrdnji, Odbrana je sumirala i ponovila svoje ranije argumente, navodeći da dokazi i relevantne okolnosti potkrijepljuju predloženu interpretaciju da su identifikacije optuženog od strane svjedoka “rezultat sugestija od strane drugih osoba i njihovih radnji.”

86. Odbrana je takođe citirala svjedočenje i iskaz Irene Todorović, kćerke Stane i Bore Glamočak. Odbrana navodi da postoji odstupanje između njene izjave tužiocu Tužilaštva BiH od 14.06.2007. godine (dokaz Odbrane O-8) i njenog iskaza na glavnom pretresu dana 09.05.2008. godine. Odbrana dalje navodi da ovo navodno odstupanje potkrijepljuje njenu predloženu interpretaciju.

87. Apelaciono vijeće zaključuje, a nasuprot tvrdnji Odbrane, da je prvostepeno vijeće pravilno i potpuno cijenilo ovaj dokaz.

88. Apelaciono vijeće konstatuje da je Odbrana dala samo alternativno tumačenje dokaza izvedenih na glavnom pretresu. U žalbi, Odbrana mora posebno obraditi obrazloženje i zaključke pretresnog vijeća. Samim ponavljanjem dokaza i davanjem alternativnog tumačenja tog dokaza ne utvrđuje se da su zaključci pretresnog vijeća bili neopravdani.

89. Uz to, Apelaciono vijeće podsjeća da je ranije odbilo argumente Odbrane koje je ponovo navela kao prilog svojoj predloženoj interpretaciji dokaza.

90. Apelaciono vijeće dalje konstatuje da je Odbrana pogrešno okarakterisala izjavu i svjedočenje Irene Todorović. Optuženi u svojoj žalbi tvrdi da je u svojoj izjavi u Tužilaštvu BiH od 14.06.2007. godine, Irena Todorović izjavila da su joj roditelji kazali “...to je *mogao biti* Marko Škrobić” koji je ubio njenog djeda. Preispitivanje izjave date tužiocu Tužilaštva BiH pokazuje da je Irena Todorović ustvari izjavila: “Oni (njeni roditelji) su mi rekli da ga je *Marko ubio...*” (naglasak dodan). Irena Todorović nije tužiocu rekla dana 14.06.2007. g. da

su joj njeni roditelji rekli da je to “*mogao biti*” Marko Škrobić koji je ubio njenog djeda kako je to Odbrana tvrdila u svojoj žalbi (naglasak dodan). Na glavnom pretresu, Irena Todorović je svjedočila da su joj njeni roditelji rekli da je *Marko Škrobić ubio* njenog djeda (naglasak dodan). Prema tome, nije bilo nikakvog odstupanja između njene izjave date tužiocu Tužilaštva BiH i iskaza datog na glavnom pretresu.

91. Obzirom na sve navedeno, Apelaciono vijeće zaključuje da je pretresno vijeće pravilno i potpuno cijenilo predmetne dokaze, te na temelju istih izvelo pravilne zaključke u pogledu bitnih činjenica, pa je shodno tome ovaj žalbeni podosnov valjalo odbiti kao neosnovan.

E. Peti podosnov: Alibi optuženog

92. Odbrana podnosioca žalbe Marka Škrobića je tvrdila da je pretresno vijeće pogriješilo kada je utvrdilo da dokazi za alibi koje je Odbrana prezentirala nisu vjerodostojni.

93. Odbrana posebno tvrdi da je pretresno vijeće pogrešno zaključilo da su svjedoci Odbrane imali motiv da lažu zbog njihovog prijateljstva sa optuženim, te da su ustvari svjedoci Odbrane “prilagodili” svoje iskaze kako bi optuženom dali alibi.

94. Optuženi je svjedočio o svom alibiju da je u to vrijeme bio na prvoj liniji, te da u to vrijeme nije napuštao Kotor Varoš. Pretresno vijeće je utvrdilo da ovaj dokaz u pogledu alibija nije vjerodostojan.

95. Pretresno vijeće je posebno obrazložilo da osim svog vlastitog iskaza optuženi nije pružio čvrste dokaze kojima bi potkrijepio svoj alibi:

Svjedok Slavko Bujdo je pokušao da potkrijepi alibi optuženog, ali je njegov iskaz neuvjerljiv jer je svjedok uopšteno nabrajao gdje se optuženi nalazio u inkriminisano vrijeme, a nije znao gdje se optuženi tačno nalazio. [...] Svjedok Slavko Bujdo je pokušao da potkrijepi alibi optuženog, ali je njegov iskaz neuvjerljiv jer je svjedok uopšteno nabrajao gdje se optuženi nalazio u inkriminisano vrijeme, a nije znao gdje se optuženi tačno nalazio.²⁵

96. Prema tome, pretresno vijeće je zaključilo da Odbrana u pogledu alibija optuženog nije vjerodostojna i da nije izazavala razumnu sumnju u identifikaciju optuženog od strane Bore i Stane Glamočak kao osobe koja pucala.

97. Apelaciono vijeće zaključuje da nema mjesta žalbenim navodima Odbrane kojima se ukazuje da je zaključak pretresnog vijeća neosnovan. Suprotno tvrdnji Odbrane, zaključak pretresnog vijeća u pogledu vjerodostojnosti i sadržaja iskaza svjedoka nije bio kontradiktoran. Nakon što je razmotrilo sadržaj iskaza svjedoka i analiziralo kredibilitet svjedoka u odnosu na sve okolnosti, pretresno vijeće je zaključilo da svjedok nije dao

²⁵ Presuda, str. 21.

vjerodostojan alibi za optuženog. Stoga, a suprotno tvrdnjama Odbrane, Apelaciono vijeće zaključuje da su analiza i zaključci pretresnog vijeća u cjelosti pravilni i osnovani.

98. Takođe, Apelaciono vijeće nalazi navode Odbrane kojima se ukazuje da pretresno vijeće nije izvršilo objektivnu ocjenu dokaza i svjedoka, paušalnim i neosnovanim. Odbrana nije ovu tvrdnju potkrijepila ničim drugim osim konstatacijom da pretresno vijeće nije poklonilo vjeru iskazu svjedoka odbrane Bujdo Slavka, ali da je povjerovalo svjedoku optužbe-Ivi Mariću, koji je inače kum obitelji Glamočak. Jasno je da je ovo nije dovoljno kako bi se dokazalo da pretresno vijeće nije objektivno cijenilo dokaze.

99. Imajući u vidu sve navedeno i ovaj podosnov žalbe je valjalo odbiti.

F. Zaključak

100. U svjetlu gore navedenog, Apelaciono vijeće zaključuje da Odbrana kroz ponudenu argumentaciju nije uspjela prouzročiti bilo kakve sumnje kod ovog vijeća o dokazanosti ključne činjenice utvrđene od pretresnog vijeća da je upravo optuženi, vojnik koji je ubio Stojka Glamočaka.

101. Apelaciono vijeće je zaključilo da Odbrana ničim nije dovela u pitanje osnovanost pojedinačnih ocjena i zaključaka pretresnog vijeća. Naime, Apelaciono vijeće je zaključilo da je pretresno vijeće osnovano utvrdilo da su identifikacije od strane Bore i Stane Glamočak vjerodostojne, osnovano zaključilo da dokazi optuženog o alibiju nisu pouzdani, objektivno cijenilo iskaz Ive Marić, te objektivno cijenilo dokaze u cjelini. Štaviše, Apelaciono vijeće konstatuje da pošto se zaključak pretresnog vijeća zasniva na velikom broju dokaza, zaključak da je pretresno vijeće pogrešno cijenilo jedan dokaz ne bi doveo do konstatacije da je zaključak pretresnog vijeća u pogledu optuženog neosnovan.

102. Nadalje, nakon preispitivanja obrazloženja i zaključaka pretresnog vijeća u cjelini, Apelaciono vijeće zaključuje da Odbrana nije ponudila niti jedan valjan argument u prilog svoje tvrdnje da je pretresno vijeće neosnovano utvrdilo da je optuženi vojnik koji je ubio Stojka Glamočaka.

103. Prema tome, ovaj žalbeni navod se odbija.

VI. ČETVRTI OSNOV ZA ŽALBU ODBRANE:

UZROK SMRTI

104. Odbrana podnosioca žalbe Marka Škrobića je tvrdila da “Sud nije utvrdio nijednim dokazom da je metak koji je ispaljen iz pištolja u pravcu žrtve, Stojka Glamočaka, te prilike zaista pogodio žrtvu i usmratio je.”

105. Apelaciono vijeće zaključuje da je ovaj razlog za žalbu neosnovan. Pretresno vijeće je citiralo svjedočenje neposrednog očevidca Stane Glamočak da je vojnik pucao iz pištolja u grudi Stojka Glamočaka i da je odmah poslije toga Stojko Glamočak preminuo. Prema tome, pretresno vijeće je utvrdilo da je metak ispaljen iz pištolja bio uzrok smrti.

106. Prema tome, ovaj žalbeni navod se odbija.

VII. PETI ŽALBENI OSNOV ODBRANE:

ODLUKA O KAZNI

107. Odbrana optuženog Marka Škrobića je tvrdila da je pretresno vijeće pogriješilo kada je optuženog osudilo na kaznu zatvora od 10 godina.

108. Ispitujući odluku o kazni, te vodeći računa o primjeni odredbe člana 308. ZKP BiH, ovo vijeće je imalo u vidu da je prvostepeni sud cijenio okolnosti koje su od uticaja da kazna bude manja ili veća, kako to nalaže odredba člana 48. KZ BiH (opšta pravila o odmjeravanju kazne). Naime, prvostepena presuda je imala u vidu zakonske okvire za izricanje kazne za predmetno krivično djelo, te opća pravila o izboru vrste i mjere kazne, i to svrhu kažnjavanja, stepen krivične odgovornosti optuženog, okolnosti pod kojima je djelo počinjeno, te raniji život učinitelja, njegove osobne prilike i držanje nakon učinjenog djela.

109. Kod razmatranja ovog žalbenog razloga, Apelaciono vijeće je imalo u vidu da je prvostepeni sud optuženom izrekao krivičnu sankciju u granicama zakona, ali da nije pravilno, onako kako to odgovara konkretnom slučaju, iskoristio slobodu koju mu zakon ostavlja u pogledu izbora visine krivične sankcije, odnosno da nije razmotrio mogućnost eventualnog ublažavanja iste. Ovo pogotovo što je prilikom obrazlaganja olakšavajućih okolnosti na strani optuženog prvostepena presuda samo paušalno navela da je optuženi oženjen porodičan čovjek, pri čemu, po mišljenju ovog vijeća, činjenici da je optuženi otac dvoje maloljetne djece, nije dat adekvatan značaj.

110. Stoga, Apelaciono vijeće zaključuje da pored činjenice da je prvostepeni sud cijenio olakšavajuće okolnosti u mjeri da su uslovile izricanje kazne u visini posebnog minimuma predviđenog zakonom (kazna zatvora u trajanju od 10 godina), istim, ipak, nije dat adekvatan značaj i nisu dovoljno došle do izražaja u izrečenoj kazni, tako da je ista prestrogo odmjerena.

111. Pa tako, prvostepeno vijeće je, a na temelju svih relevantnih činjeničnih utvrđenja, pravilno utvrdilo da nema otežavajućih okolnosti na strani optuženog.

112. Takode, prvostepeno vijeće je pravilno našlo i olakšavajuće okolnosti na strani optuženog i to: njegov raniji život, činjenicu da je u vrijeme izvršenja krivičnog djela tek bio navršio 21 godinu, njegovo ponašanje nakon izvršenja krivičnog djela, korektno držanje tokom sudjenja, da je uredno ispunjavao mjere koje su mu odredne umjesto mjere pritova, da do sada nije bio krivično gonjen. Međutim, u kontekstu osobnih prilika, ovo vijeće nalazi da je potrebno dati veći značaj činjenici da je optuženi otac dvoje maloljetne djece, te istu dovesti u vezu sa ostalim naprijed navedenim olakšavajućim okolnostima.

113. Ovo naročito jer je optuženi odgovoran za djecu, što je važno razmotriti pri određivanju kazne, te se ovo pitanje ne može adekvatno razmotriti kada se kaže da je optuženi "oženjen

porodičan čovjek”, kako to prvostepena presuda navodi. Osoba može biti u braku, odnosno zasnovati porodicu, sa ili bez djece. Zbog toga njihove odgovornosti mogu biti znatno drugačije, što je *in concreto* i slučaj.

114. Ovo vijeće je detaljnom analizom svih olakšavajućih okolnosti kako ponaosob, tako i u njihovoj međusobnoj vezi, te imajući u vidu da na strani optuženog ne postoji niti jedna otežavajuća okolnost, utvrdilo da iste, a kako to predviđa odredba člana 49. stav b) KZ BiH, u svojoj ukupnosti tvore osobito olakšavajuće okolnosti koje ukazuju da se i s ublaženom kaznom zatvora u trajanju od devet (9) godina može postići svrha kažnjavanja.

115. Shodno navedenom Apelaciono vijeće je preispitujući prvostepenu presudu u dijelu odluke o kazni, u smislu odredbe člana 308. ZKP BiH, djelomično uvažilo žalbu Odbrane, te preinačilo prvostepenu presudu u ovom dijelu, tako što je optuženog Marka Škrobića za počinjeno krivično djelo osudilo na kaznu zatvora u trajanju od 9 (devet) godina, u koju mu se, u skladu sa članom 56. stav 1. KZ BiH, ima uračunati vrijeme provedeno u pritvoru počev od 19.12.2007. godine do 06.02.2008. godine, sa uvjerenjem da je ovakva kazna u srazmjeri sa svim okolnostima konkretnog slučaja, kao i jačinom ugrožavanja, odnosno povrede zaštićenog dobra, a koje okolnosti su od uticaja na visinu izrečene kazne i da se istom postiže svrha kažnjavanja predviđena u članu 39. KZ BiH.

116. Imajući u vidu razloge koji su izneseni u pogledu odluke o kazni, postali su bespredmetni žalbeni prigovori Tužilaštva, a koji se odnose na kaznu koja je izrečena optuženom.

VIII. ODLUKA O ŽALBAMA

117. U skladu sa navedenim, a na osnovu člana 310. stav 1. u vezi sa članom 314. ZKP BiH, odlučeno je kao u izreci presude.

118. Kako iz već navedenih razloga ne stoje razlozi zbog kojih je prvostepena presuda pobijana žalbama, sem razloga koji su se odnosili na izrečenu kaznu, u ostalom dijelu prvostepena presuda se potvrđuje, a na osnovu člana 310. stav 1. u vezi sa članom 313. ZKP BiH.

ZAPISNIČAR:

Medina Hababeh

PREDSJEDNIK VIJEĆA

SUDIJA:

Tihomir Lukes

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude žalba nije dozvoljena.